

Arrest

nr. 171 440 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 november 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 oktober 2011 ten behoeve van haarzelf en haar familieleden een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2011 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Verder halen zij aan sedert 1999 in België te verblijven. Zij verbleven onder het diplomatenstatuut, in functie van haar echtgenoot/zijn vader. Mevrouw leverde haar verblijfskaart in op 07.12.2009 (document in bijlage bijgevoegd.) De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat zij wisten dat de bijzondere machtiging bekomen als echtgenote of kind van de heer [K.Y.] [...] beperkt was tot de duur van zijn diplomatieke missie. Bovendien heeft mevrouw vrijwillig haar verblijfskaart, verkregen op basis van de missie van haar echtgenoot, ingeleverd. Zij haalt aan dat zij wou gaan werken, doch was niet in het bezit van de vereiste vergunning om in België te mogen werken.

Verder wordt er aangehaald dat de kinderen hier in België naar school gaan. Ter staving hiervan worden schoolattesten voorgelegd van 2011. Echter betrokkenen hebben nagelaten hun dossier aan te vullen met recente stukken. Aangezien de kinderen inmiddels allen meerderjarig zijn en indien zij hogere studies wensen aan te vatten, staat het hun vrij een beroep te doen op de geijkte procedure van artikel 58 van de wet van 15.12.1980. Verder tonen zij eveneens niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden legaal in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse les (gestaafd met een attest van het bekomen van deelcertificaten), haar werkwillegheid en het voorleggen van getuigenverklaringen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De overige elementen (aankoop van een huis, lokale verankering) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Op 22 september 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Geen geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster op, *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoekster op 22.09.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhindert om naar Congo terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert 1999 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Verzoekster is uitstekend geïntegreerd in de Belgische maatschappij, zij is, na een verblijf van zeventien jaar in België, dan ook volledig vervreemd van haar land van herkomst. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft. Verzoekster heeft in Congo niet alleen haar huisvesting

achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst zeventien jaar geleden verliet. Voor haar zijn de omstandigheden dan ook bijzonder moeilijk wanneer zij zou terugkeren naar een land dat zij sedert zeventien jaar niet meer bezocht heeft en waar zij niet de minste bestaansmiddelen heeft om de behandeling van hun aanvraag af te wachten.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert 1999 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert 1999 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zouden moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kunnen voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. Met haar betoog over het begrip "buitengewone omstandigheden", toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

2.6. De eerste bestreden beslissing stelt, *"Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."* alsook, *"De elementen van integratie, het spreken van de Nederlandse les (gestaafd met een attest van het bekomen van deelcertificaten), haar werkwilgheid en het voorleggen van getuigenverklaringen, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980.(...) De overige elementen (aankoop van een huis, lokale verankering) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."* Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. o.a. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan waarom in haar geval de elementen van integratie alsnog een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De voormelde overwegingen van de eerste bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald door verzoeksters bloot betoog dat zij het centrum van haar belangen hier heeft gevestigd en dat zij niet kan terugkeren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten, dat zij als dusdanig al heeft aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, en waar zij niet beschikt over bestaansmiddelen, wat zij niet als dusdanig heeft aangehaald in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Waar verzoekster opwerpt dat zij België zou dienen te verlaten voor onbepaalde tijd, zonder de garantie dat zij in haar land van oorsprong ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, waardoor het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in te dienen via de geijkte weg, dient de Raad op te merken dat dit ook niet als dusdanig werd ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dit geldt eveneens voor de meldingen in het verzoekschrift *"Verzoekster heeft in Congo niet alleen haar huisvesting achtergelaten, zij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat zij maar liefst zeventien jaar geleden verliet. en dat ze" volledig vervreemd (is) van haar land van oorsprong."* Verzoekster kan niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift buitengewone omstandigheden gaan ontwikkelen en vervolgens opwerpen dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door er geen rekening mee te houden.

2.7. Verzoekster somt de elementen op die haar zaak kenmerken, is ervan overtuigd dat de door haar aangehaalde omstandigheden wel degelijk buitengewone omstandigheden betreffen, maar hiermee kan zij geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane beoordeling ervan.

2.8. De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werpt verzoekster op, *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangen, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van zeventien jaar, waarvan zij het grootste deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.10. Verzoekster is van oordeel dat het gelet op de gegevens die haar zaak kenmerken niet strookt met de redelijkheid en proportionaliteit om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, maar dit eigen aanvoelen kan geen afbreuk doen aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij om bevel te geven om het grondgebied te verlaten indien ze vaststelt dat verzoekster valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat niet in op de vaststelling dat ze in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort en geldig visum. De aangevraagde machtiging tot verblijf wordt niet toegekend. Verwerende partij kan in die omstandigheden niets anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en dient in dit verband niet meer rekening te houden met de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en die werden ontwikkeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA